

04 — Облик Вронка

Ретки међу реткима који су се одважили на пут до Међубрђа су могли осетити душевно усхићење какво је свом госту приредио градоначелник Умпор Длабор довукавши своје лоптасто тело на железничку станицу цео минут пре него што је писак локомотиве најавио њено физичко присуство. Када је коначно пристала, челична караконцула је уз хухтање и пуфтање са не мало напора испљунула свог јединог путника. Градоначелникова носурда се набрала док је одмеравао придошлицу, јер су без сумње појава и манири госта Међубрђа одавали трунку нечег помало смрдљивог, природи противречног и кварног. Господин Длабор се брзо прибрао и раширених руку кренуо ка још увек збуњеном човеку који је стајао намрштен и полугласно мрмљајући посматрао компликовани механизам свог цепног хронометра. Само тренутак пре него што је рупа под градоначелниковим увоштеним брковима успела да обликује говор добродошлице путник се тргао, као да је схватио шта није у реду и промуљао неколико речи које су му се једва чујне исцедиле низ браву.

„Зарнетребадајеноћ?“

„Драги мој господине“, скупивши своје прасеће окице свечаним гласом је започео Длабор. „У Међубрђу је увек дан.“

Аркадизијус Потпур Вронк је носио своје тело чудноватим замасима удова који би се само условно узевши могли окарактерисати као ходање. При сваком кораку је колено повлачио у вис, све до дна крушкастог трупа, а онда би стопало, као да се отима, полетело напред и грациозно повијеног палца ка горе поново додирнуло тло.

За то време лактови су му били приљубљени уз горњи део крушке, а дуги прсти су се нервозно померали трљајући се међусобно. Цео овај поступак је очигледно захтевао велику количину уложене енергије јер је Вронк, осим шуштећег звука који су производили прсти, шиштао и из сваке рупе намењене дисању, а њихов број се у његовом случају није дао претпоставити. На позадини наранџастог неба (што је највеће достигнуће мрака у Међубрђу) могла се видети његова црна контура како кракато прати високи шешир под којим је пребивало лоптасто обличје уваженог Умпора Длабора. Незграпно али упорно су се приближавали сивим зградама вечито будног града. Градоначелник је, наизглед без потребе да се опскрбљује ваздухом, причао целокупну историју града. Вронк није говорио, макар не градоначелнику, а његове усне су се непрестано миголјиле образујући речи разумљиве само њему. Понекад би поновио нешто што чује, али би то обично била нека реченица која би свој завршетак дочекала у дубинама његовог говорног апарата.

„Међубрђе је град са највише сунчаних сати на свету!“, говорио је градоначелник поносно, а иза њега би се чуо гргољ Вронковог одјека.

„Највишесунчанихсати...“

„Можемо се похвалити да се цео град одржава захваљујући соларној енергији.“

„Соларноприкупљање, највишесати...“

„Да, да, драги мој господине Вронк, можете нас посматрати као један велики организам, биљку, ако хоћете, наша заједница је сложна и уједињена и срећна. Осим, наравно... па... видећете и сами. Напред, господине, стигли смо!“

Рећи да Међубрђани воле госте би било потцењивање ако би се као мерило узео дочек који је био приређен Аркадизијусу Вронку. Улице су биле препуне. Грађани свих боја и димензија су изашли напоље да дочекају свог госта који је збуњен до непокретности понављао речи „хвала“ и „чимесамзаслужио“. Њему је, иначе, сам долазак у Међубрђе био потпуно нејасан, али је на свако питање о томе добијао само нејасне одговоре о части и величини и љубави према гостима.

„Ви, господине Вронк, сте баш по мери за наш град. Разумете ли? Пасујете савршено. Ви припадате овде.“, рекао му је Умпор Длабор. Вронк није разумео. Знао је само да је добио позивницу да буде гост града, да су пут и смештај плаћени и да није отишао на одмор четрнаест година и седамдесетдва дана. Све преко тога је превазилазило његове спознајне могућности. Зато је уплашен и збуњен посматрао разнолику гомилу која је изашла на улице да му се радује, зато је набрао своје жбунасте црне обрве и мантрао своје магичне речи „хвала“ и „чимесамзаслужио“. Зато је скупио свој жути капут чврсто испод врата и прстима слободне руке изражавао нервозу. Зато се и тргао кад га је ословио топли женски глас.

„Добродошли у вилу Потпур. Биће нам част да будете први гост у њој. Отворена је у Вашу част и носи Ваше име.“ Висока жена зелене косе је уз блистави осмех наклоном показивала пут.

„Каквацелагоспођа“, промрмљао је Вронк који није навикао на женско друштво, а још мање на осмехе, колико год извештачени били. Беспоговорно је испратио њен гест и заједно са градоначелником ушао у вилу. Поглед му је испрва пао на велики портрет који је био окачен на зиду насупрот улазним вратима. На слици је видео

себе, углађеног и озбиљног, зализане црне косе, надменог израза лица, усана благо повијених у осмех пун презира. Дуги неговани прсти су мирно почивали на коленима, а на једном прсту је сијао велики пурпурни драги камен. Вронк је нервозно почешао свој неукротиви масни чуперак, и шмркнуо од нелагоде. Кренуо је да се закашље, али га је било срамота, па је само прокркљао извињење које нико није чуо. Градоначелник га је ухватио под руку и одвео у суседну просторију. Сместио га је у фотељу, а сам је ускочио у другу насупрот њој. Насуо је две чаше пића и ословио га. Вронк је нелагодно цикнуо.

„Аркадизијус Потпур Вронк“, гласило је ословљавање. „Бићу искрен са вама.“ Још један цик. „Када сам рекао да смо ми, грађани Међубрђа, потпуно срећни, нисам говорио истину.“ Длаборов глас је попримио трагичан тон. „Када сам хвалио наше сунчане сате лагао сам вас. Доста нам је светлости! Хоћемо и ми мрак! Неиспавани смо и уморни! Хоћемо заласке сунца и прелепи трептај звезда! Хоћемо да будемо нормални!“ Говор се загушио у јечај. Градоначелник Међубрђа је био скрхан. А онда је подигао главу и рекао чврсто и одлучно: „Само нам ви можете помоћи.“ Чак и да је хтео Вронк није могао да одбије здравицу. Попио је своје пиће које му је за неколико секунди попило свест. Видео је како се искривљена лица окупљају над њим. Чуо је и поновио речи: „Јелзаспао“?

Када би очима могло да се корача, Вронк би у том тренутку трчао. Унезверено је погледао са једног лица на друго не схватајући шта се дешава. Кад се пробудио, био је везан за столицу. Потилјак му је грејала светлост јаке светиљке и сенка се просула по поду ис-

пред њега. Да му страх није пореметио ионако слабе перцептивне моћи видео би да столица на којој седи не баца сенку. Уочио би да нико од присутних не поседује црни одраз на поду. Само он. Аркадизијус Вронк.

У просторију је ушао градоначелник са још једном приликом без сенке. У руци му је бљештало бело сечиво од чисте светлости. Вронк се клатио колико су му конопци дозвољавали и мрмљао своју мантру: „Хвалачимесамзаслужиоихвалачимесамзаслужио...“. Човек са сечивом је пришао и клекнуо испред њега. Подигао је сечиво и једним глатким потезом му одсекао сенку. Вронку је врисак застао у грлу, а онда је збуњено погледао у свог целата: „Тојето? Тојесве?“

Плетиље су одмах притрчале и извукле огромни комад црне тканине. Рашириле су је а на средини је зјапила рупа у облику крушке. У облику Вронка. Брзим потезима су руке и ноге Вронкове сенке уплеле у руке и ноге сенки које су већ чиниле тканину. А онда су сви истрчали напоље. Госта су одвезали и повели са собом.

Испред виле Потпур се окупио цео град. Неколико људи је трчало очигледно испуњавајући задатке и вршећи последње припреме. Три ћошкаста дечака су узела тканину и отрчала према брду. Убрзо је Међубрђем завладао мук. На хоризонту су се појавила ситна обличја. Градоначелник је дао знак и застава града је подигнута. Са хоризонта су се плотуни стопили у један једини тутњајући звук. У правој линији ђулад је прелетела изнад свих за собом вукући огромну завесу од сенки. Један крај јој је био причвршћен за једно брдо, а други је у том тренутку падао иза другог заклањајући сунце.

„Међубрђани!“, узвикнуо је градоначелник пре него што га је ерупција одушевљења надгласала. „Добро вече!“